

TÜRJEI ZOLTÁN

Mint a megpuolt halakat

*Narancssárgán villogó tabuk a padlásszobában.
Keresgél közöttük.
Leszámol velük – gondolja
Felfedi őket és kiteríti,
mint a megpuolt halakat az asztalra.
Némelyik még tátogni fog,
de a só rövidesen velük is végez.*

*Kiárusítja őket a piacon.
Korán reggel, hogy
ne szalasszon el egyetlen vevőt sem,
és mert a ködös időben nemigen lehet látni
a narancssárga pulzálást.
Avval nem tudott mit kezdeni.
Fizetés után néhány perc és elmúlik.
Meggönnyebbülten nézi, ahogy
szatyraikban hordják haza az asszonyok.*

*Másnap ott tolonganak
az ajtaja előtt
és mindegyikük átad neki valami színeset.
Gumikacsát, zseblámpát,
gyíklábat.
Olyasmit dörmögnek, hogy
benne volt.
Zavartan elveszi és
sietve felhordja őket a padlásra.*

[*Türjei Zoltán versei*]

Lassan kicsapódtak

*reggel arra ébredtem nem én vagyok
 más lett a kézírásom
 de hamar összeállt az új képlet
 és meglazult elemeim
 lassan kicsapódtak mint a pára
 talán épp hogy lefőtt a kávé
 mire határozottan kirajzolódtam ismét
 és örömmel vettem tudomásul
 hogy én ibatom meg a feketét
 s aki tegnap elaludt nem számít
 az álmomra meg úgysem emlékszem
 kézírásom ismét az enyém
 biztos csak másképp könyököltem*

Hajadban száraz ágak

*sarjadzol bennem némán
 ülsz a félig kibajtott hagymák közt
 kék vagy és csendes
 reggeli imám elakad
 fésületlen hajadban
 száraz ágak a kezekben
 belém bújsz mint pók
 az elhagyott csigaházba
 annyira szeretsz hogy sálat is
 csomagolsz*

utazom

TÜRJEI ZOLTÁN (1976) költő. Verseskötete: *Az óceán kifeszített tükrében* (2008).